

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:

Сергей Лукьяненко

НОВЫЙ ДОЗОР

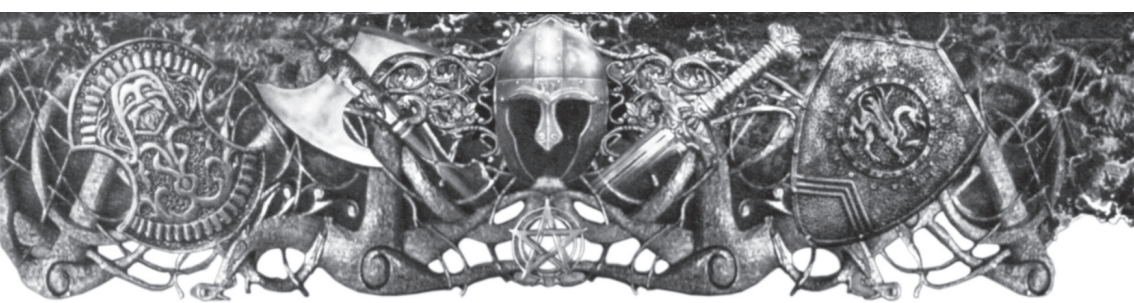
Copyright © 2012 by С.В. Лукьяненко

Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-904-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Sergej Lukjanjenko

NOVA STRAŽA

Prevela Milica Andrić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

Mojim roditeljima

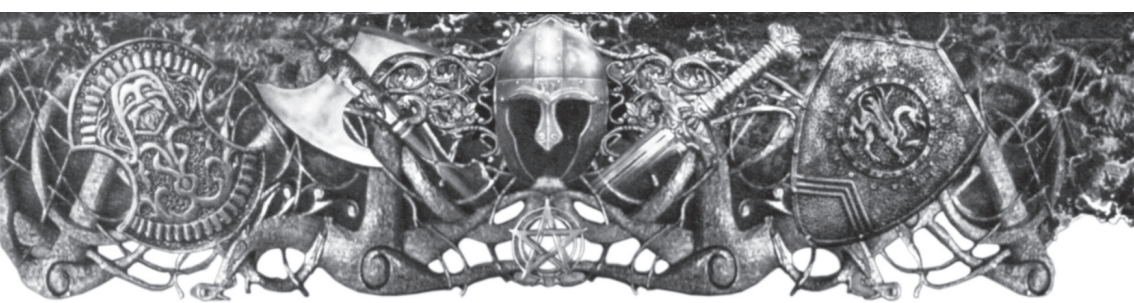
Priloženi tekst sumnjive je
prirode za poslove Svetla
– Noćna straža

Priloženi tekst sumnjive je
prirode za poslove Tame
– Dnevna straža

DEO PRVI

SUMNJIVI CILJEVI

PROLOG

Stariji vodnik Dima Pastuhov bio je dobar pandur. Dešavalo se, naravno, da je bezobrazne pijance vaspitavao pomoću mera koje nisu predviđene pravilnikom, npr. dobrim šamarčinama ili šutiranjem. Ali samo kada bi pijanac ozbiljno počeo da tera po svome i odbijao da krene u stanicu na trežnjenje. Dima nije prezao da iznudi pet stotki od Ukrajinca ili Kavkasca, jer, na kraju krajeva, pošto su zarade policajaca tako bedne, bolje je da prekršioći zakona direktno finansiraju organe reda. Nije negodovao ni kada bi mu u kafanama u dodeljenom rejonu umesto čaše vode sipali čašicu konjaka, a na stotku vraćali kusura hiljadarku.

Na kraju krajeva, posao je posao. On je opasan i težak, a na prvi pogled se to ne vidi. Zato mora da postoji materijalna stimulacija.

Ipak, Dima nikada nije iznuđivao novac od prostitutki i svodnika. Iz principa. Bilo je u njegovom vaspitanju nečega što ga je sprečavalo da se time bavi. Građane, koji su bili pripiti, ali prisebni, Dima nije bez potrebe vukao u stanicu na trežnjenje. A kad bi naleteo na pravi prestup, ne razmišljajući bi se bacio u poteru za pljačkašima, predano je tragao za dokazima, davao raporte o sitnim krađama (naravno, ako su

nastradali insistirali na tome), trudio se da zapamti lica za kojima je policija raspisala poternicu. Imao je on i vrlo ozbiljna hapšenja, čak i jednog pravog ubice, koji je prvo zaklao ženinog ljubavnika – što se čoveku da oprostiti, zatim ženu – što je razumljivo, ali je zatim krenuo nožem i na komšiju koji ga je obavestio o ženinom neverstvu. Šokiran takvom nezahvalnošću, komšija se zaključao u stan i nazvao 192. Odazvavši se na poziv, Pastuhov je priveo ubicu, koji je nemoćno udarao o gvozdena vrata slabašnim, ali u krvi ogrezlim pesnicama intelektualca, i zatim se dugo dvoumio da li da na stepenište izvuče i komšiju provokatora i sredi mu fizionomiju.

Dima je zbog toga sebe smatrao dobrim policajcem i nije bio daleko od istine. U poređenju s nekolicinom kolega, izgledao je usrdno, poput milicionara Svistuljkina iz stare knjige o Neznalici u Sunčanom gradu.

Jedinu mrlju u službenoj biografiji Dima je zaradio januara 1998. godine, kada je, još mlad i nezreo, patrolirao s narednikom Kaminskim u rejonu VDNH. Kaminski je bio poput mentora mladom milicionaru (tada su se oni još zvali *milicionari*, ili jednostavnije *milicajci* – nije postojalo ni moderno *policajac*, ni uvredljivo *pajkan* i *pandur*) i veoma se ponosio tom ulogom. Uglavnom su se njegovi saveti i pouke svodili na to kako i gde može lako da se ostvari dodatna zarada. I te večeri, videvši nacvrcanog mlađeg muškarca kako žuri iz metroa u prolaz (čak je u ruci imao načeti frtaljčić jeftine votke), Kaminski je veselo zvižduknuo i njegove kolege krenule su mu u susret. Bilo je očigledno da će se pijanac upravo rastati s novčanicom od pedeset rubalja, ili čak sa stotkom.

Ništa, međutim, nije ispalo kako treba. Sve je krenulo dovraga. Cvrnuti ih je pogledao naglo otrežnjenim očima (najtreznijim mogućim, samo što je u njima bilo i nečega strašnog, divljeg, kao u psa lualice koji se razočarao u ljude) i posavetovao milicionare da se i sami napiju.

I oni su ga svi poslušali. Krenuli su ka kiosku (isticale su poslednje godine jeljcinovske anarhije i votku su još prodavali na ulici), kikoćući se, sluđeni, i kupili po flašu iste one votke koju je nosio i pijanac što ih je tako lepo posavetovao. Zatim još po jednu. I još po jednu.

Nakon tri sata, s ulice ih je, vesele i raspevane, pokupila patrola iz njihove stanice, a samo to je spaslo Pastuhova i Kaminskog. Nije bilo nimalo naivno, ali ih iz milicije ipak nisu izbacili. Kaminski je od tada sasvim prestao da pije i kleo se da je prolaznik pijanac bio hipnotizer, ili

čak telepata. Pastuhov nije zalud krivio neznanog pijanca i nije nagađao. Samo ga je zapamtio, i to veoma dobro.

I to isključivo s ciljem da mu se ubuduće sklanja s puta.

Bilo da mu se to nepromišljeno i sramno pijančenje snažno urezalo u pamćenje, bilo da se baš uplašio neznančevih neobičnih sposobnosti, tek, Pastuhov je ubrzo počeo da primećuje i druge ljude s čudnim očima. Pastuhov ih je krstio vukovima i psima.

Kod prvih u pogledu nije bilo gneva, već samo mirne ravnodušnosti grabljivaca, jer vuk rastrgne ovcu bez gneva; štaviše, s ljubavlju. Od takvih se Pastuhov držao podalje, trudeći se iz petnih žila da im ne priuči ni najmanju pažnju.

Drugi, koji su više bili nalik na onog mladog pijanca, krasio je pseći pogled. Katkad posramljen, povremeno strpljiv i brižan, ponekad tužan. Pastuhova je to ipak zbunjivalo: naime, psi ne gledaju tako, čak ni vlasnika; u najboljem slučaju, možda mladunče vlasnika. Zato se Pastuhov klonio i njih.

Dugo mu je to i polazilo za rukom.

Ako su deca cveće života, onda je ovo bilo procvetali kaktus.

Počeo je da se dernja čim je prošao kroz vrata Šeremetjeva D. Crvena od ljutnje i srama (izgleda da se vriska ponavljala po ko zna koji put), majka ga je vukla za ruku, ali dečak se otimao, odupirao nogama i urlao:

– Neću! Neću! Neću da letim! Mama, nemoj! Mama, neću! Mama, pašće avion!

Majka mu je pustila ruku i dečak se srušio na pod, gde je i ostao da sedi. Punački, uplakani i neugledni desetogodišnjak bio je obučen lakše nego što bi trebalo za moskovski jun; izgleda da ga je očekivao let u toplije krajeve.

Od stola kafea, oko dvadesetak metara dalje, pridigao se jedan čovek, skoro preturivši neispijenu kriglu piva. Nekoliko trenutaka gledao je u dečaka i majku koja mu je nešto objašnjavala. Zatim je seo i tiho rekao:

– Strašno. Kakav užas.

– Slažem se – podržala ga je mlađa žena koja je sedela preko puta. Odmakla je šolju kafe i neprijateljski pogledala dečaka. – Rekla bih čak i da je odvratno.

Sergej Lukjanjenko

– Pa ne vidim da je tu nešto odvratno – meko je rekao muškarac – ali da je užasno... to je van svake sumnje...

– Lično ja... – počela je devojkica, ali je začutala videvši da je muškarac ne sluša.

Uzeo je telefon, okrenuo broj i tiho izustio:

– Potreban mi je prvi nivo. Prvi ili drugi. Ne, ne šalim se. Potražite...

Prekinuvši vezu, pogledao je devojkicu i klimnuo:

– Izvinite, hitan poziv... O čemu ste pričali?

– Na primer, ja sam *child-free* – rekla je devojkica izazivajući.

– Bezdetni? Mislite, neplodni?

Devojkica je odmahнула glavom:

– Rasprostranjena zabluda! Mi *child-free* žene smo protiv dece uopšte, jer ona od žena naprave robove. Treba izabrati! Ili da budemo slobodne i ponosne ličnosti, ili da postanemo socijalni dodatak mehanizmu reprodukcije stanovništva!

– A – klimnuo je. – A ja pomislio... znate... zdravstveni problemi. Hteo sam da preporučim dobrog lekara... A seks prihvatate?

Devojkica se osmehnula:

– Pa razume se! Nismo valjda aseksualne? Seks, supružnički život, sve je to dobro i normalno. Jednostavno... imati posla sa tim urlajućim, jurcajućim...

– Kakećim – sugerisao je čovek. – Znate, deca u početku neprestano kake. A sama čak ni guzu ne umeju da obrišu.

– Kakećim! – složila se devojkica. – Baš tako! Provesti najbolje godine u zadovoljenju potreba nerazvijene osobe... Nadam se da se ne spremate da mi pridikujete i ubeđujete me da se predomislim i izrodim gomilu dece?

– Ne, ne spremam se. Verujem vam. Potpuno sam ubeđen da ćete vi do kraja života ostati bezdetni.

Pored njih su prošli dečak i majka. Ili se polako smirio, ili se, što je verovatnije, pomirio sa tim da će do leta doći. Majka je poluglasno pričala sinu: čulo se ponešto o toplom moru, dobrom hotelu i koridi.

– O, bože! – uskliknula je devojkica. – I oni će u Španiju... bićemo na istom letu. Možete li da zamislite tri sata slušanja histeričnog cicanja tog minijaturnog truta?

– Ne brinite, neće biti tri – rekao je muškarac. – Oko sat i deset, sat i petnaest...

Nova straža

Na devojčinom licu ocrtao se laki prezir. Njen sagovornik izgledao je dosta uspešno, ali očigledno ne zna najbanalnije stvari...

– Do Barselone avion leti tri sata.

– Tri sata i dvadeset minuta. Ali, recimo...

– A kuda vi letite? – devojka je strmoglavom brzinom gubila zanimanje za njega.

– Nikuda. Ispratio sam prijatelja. Onda sam seo da popijem kriglu piva. Devojka se pokolebala.

– Tamara. Ja sam Tamara.

– Ja sam Anton.

– Vi sigurno nemate dece, Antone, zar ne? – pitala je Tamara, nipošto ne želeći da odustane od omiljene teme.

– Otkud sad pa to? Imam. Kćerku. Nađenjku. Vršnjakinju ovog... truta.

– Dakle, niste želeli da dozvolite supruzi da ostane zdrava i slobodna žena? – nasmešila se Tamara. – Ko je ona?

– Supruga?

– Pa ne mislim valjda na kćerku...

– Po obrazovanju je doktor. A inače je... prava čarobnica.

– Ako nešto kod vas muškaraca ne volim – izgovorila je Tamara ustajući – onda su to ti lascivni opisi. Čarobnica! A verovatno ste vi vrlo zadovoljni što se grbi nad ringlom, pere pelene, noćima ne spava...

– Zadovoljan sam. Mada pelene sad više niko ne pere, odavno su izmislili pampers.

Devojčino lice se na reč *pampers* iskrivilo kao da su joj ponudili da pojede šaku bubašvaba. Zgrabila je torbu i, ne opraštajući se, prišla pultu za čekiranje karata.

Anton je slegao ramenima. Uzeo je telefon i prislonio ga na uvo. Odmah je zazvonio.

– Gorodecki... Jesi li ti skroz... Ne, treći nivo nikako! Krcati čarter do Barselone. Može se smatrati da je to drugi... Zar ne?

Zaćutao je. Anton je rekao:

– Onda mi treba jedna sedmica. Ne, lažem. Dečak poseduje veštinu predviđanja drugog ili prvog nivoa. Tamni će se veoma protiviti... Jedna intervencija petog nivoa: promena sudbine jednog čoveka i jednog Inog... Dobro, stavite na moj račun.

Sergej Lukjanjenko

Ustao je, ostavivši neispijenu kriglu na stolu. Pošao je prema pultu za čekiranje, gde se uz majku, koja se u redu smirila sa okamenjenim licem, punački dečak nervozno prebacivao s noge na nogu.

Anton je prošao pored kontrole (iz nekog razloga, niko nije ni pokušao da ga zaustavi) i približio se ženi. Ljubazno se nakašljao. Uhvatio je njen pogled. Klimnuo.

– Olga Jurjevna... Zaboravili ste da isključite peglu kada ste Keši jutros peglali šorts...

Na ženinom licu pojavila se panika.

– Možete ići i večernjim čarterom – nastavio je Anton – a sada je bolje da se vratite kući.

Žena je povukla sina za ruku i jurnula ka izlazu. Dečak, na kog je ona, izgleda, potpuno zaboravila, gledao je u Antona širom otvorenih očiju.

Dečakove oči su se zamaglile, kao da nisu zurile ni u dubinu, a ni u daljinu, već tamo gde dobro vaspitana deca ne bi smela da vire (uostalom, i nevaspitani odrasli tamo ne bi trebalo da vire bez preke potrebe).

– Vi ste Anton Gorodecki, viši svetli mag – rekao je dečak. – Vi ste Nadkin otac. Vi... vi sve nas...

– Da? – pitao je Anton s velikim interesovanjem. – Da, da?

– Kešo! – zavapila je žena setivši se odjednom sina. Dečak je zadržao, a magla iz njegovih očiju se rasplinula. Izustio je:

– Samo ne razumem šta sve to znači... Hvala!

– Sve vas... – zamišljeno je ponovio Anton prateći kako žena s detetom juri duž staklenog zida aerodroma prema taksi stanici. – Ja sve vas... volim. Ja sve vas... smoždiću. Ja sve vas... užasno nerviram. Ja sve vas... Šta ja to sve vas...

Okrenuo se i polagano uputio kao izlazu. Na ulazu u zeleni koridor zaustavio se i pogledao na red koji se formirao ispred pulta za čekiranje leta za Barselonu.

Bio je dug i bučan. Ljudi su leteli na more da se odmore. U redu je bilo mnogo dece, mnogo žena, mnogo muškaraca, pa eto, čak i jedna *child-free*.

– Neka vam Bog pomogne! – reče Anton. – Ja ne mogu.

* * *

Dima Pastuhov je upravo izvadio upaljač da bi zapalio svom kolegi Bisatu Iskenderovu. Imao je on i svoj upaljač, ali takav je bio njihov običaj. Kad bi se Dima latio cigarete, upaljač bi izvadio Bisat. Kad bi se Azerbejdžanac spremao da zapali, upaljač bi prinosio Dima. Da je Pastuhov bio sklon intelektualnoj refleksiji, mogao je reći da su na taj način pokazivali uzajamno poštovanje, bez obzira na brojna razmimoilaženja u mišljenjima, počev od nacionalnih problema pa sve do pitanja koja kola su bolja – Mercedesov ML ili BMW-ov H3.

Dima, međutim, nije bio sklon intelektualnim refleksijama. On i Bisat vozili su *fordove*, nemačko pivo voleli su više od ruske votke i azerbejdžanskog konjaka, a odnosili su se jedan prema drugom veoma prijateljski. Tako je Dima pritisnuo dugme na upaljaču, pokrenuo majušni plamen i jezičak, slučajno pogledao na izlaz sa aerodroma i ispustio upaljač, ka kojem se već pružala prijateljeva cigareta.

Na aerodromskom izlazu pojavio se pas. Bezazlen, pomalo nalik na intelektualca, u srednjim godinama. Na takve je Pastuhov već navikao. Međutim, to nije bio samo pas, već onaj pas... sa stanice VDNH... iz veoma davne prošlosti... Sada nije izgledao pijan. Pre će biti samo malčice pripit.

Pastuhov se brzo okrenuo i počeo beskrajno sporo da opipava po zemlji tražeći upaljač. Čovek sa očima psa čuvara prošao je pored, ne obrativši na njih nimalo pažnje.

– Da li si juče pio? – saosećajno je pitao Bisat.

– Ko? – promrmljao je Pastuhov. – Ma ne, upaljač je prosto klizav...

– Ma ruke ti se tresu i sav si prebledeo – primetio je zabrinuto kolega.

Pastuhov mu je konačno dao da zapali, proprativši krajičkom oka kako pas odlazi na parking. Izvadio je cigaretu i sam zapalio, ne čekajući Bisata.

– Ala si ti danas čudan... – primetio je Bisat.

– Jeste, popio sam juče, pa šta – promrmljao je Pastuhov. Ponovo je bacio pogled na aerodromsku zgradu.

Eno, izlazi i vuk, sa sigurnim pogledom grabljivca i čvrstog koraka. Pastuhov se brzo okrenu.

– Tad ujutru treba jesti haše* – didaktički je rekao Bisat. – Ali samo pravi haše! Naš! Jermenski je otrov!

– Ma svi su oni isti – uobičajeno je odgovorio Pastuhov.

* Haše – istočnjačko jelo od mlevenog ili sitno seckanog mesa i raznog povrća. (Prim. prev.)

Sergej Lukjanjenko

Bisat prezrivo pljunu i odmahnu glavom:

– Samo po izgledu. U suštini su sasvim različiti!

– U suštini su možda i različiti, a u stvari su isti – odgovori Dima, prateći pogledom vuka koji je išao ka parkingu.

Bisat se uvredi i začuta.

Pastuhov je cigaretu popušio u nekoliko dimova i ponovo pogledao prema ulazu na aerodrom.

Kad je video i trećeg, prva misao bila mu je ljutita, čak i uvredljiva: „Pa jesu li rešili žurku da naprave danas!“

A zatim je usledio strah.

Taj što je poslednji prošao kroz otvorena vrata i onda zastao ispred, zamišljeno se osvrćući, nije bi ni pas ni vuk. Bio je to neko sasvim drugi. Odnosno treći.

Odmah je nekako znao da taj vukove jede za doručak, pse za ručak, a najukusnije ostavlja za večeru.

„Tigar!“, zbog nečega ga je razvrstao Pastuhov. I rekao:

– Probada me u stomaku... odoh u klozet.

– Idi, ja ću popušiti – odgovori kolega i dalje uvređen.

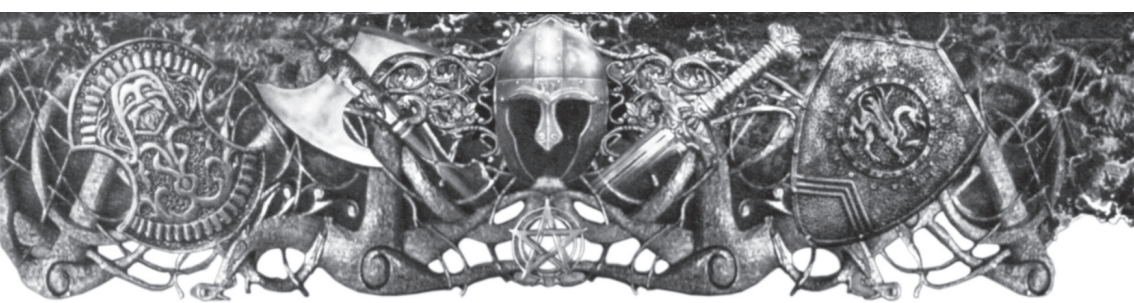
Bilo bi čudno da je pozvao Bisata sa sobom u toalet, a da nešto lepo smisli i objasni nije imao vremena. Pastuhov se okrenu i brzo krenu napred, ostavljajući Iskanderova na tigrovom putu. „Ma ništa mu neće... Proći će pored njega i to je sve...“, ubeđivao se.

Pastuhov se okrenu tek kada je ušao u salu za prijem putnika.

Upravo na vreme da primeti kako Bisat, nonšalantno salutirajući, zaustavlja tigra. Kolega ih, naravno, nije razlikovao. On nije osećao. Nikada nije doživeo ono što je iskusio Pastuhov. Ipak, sada je osetio čak i on, onim policijskim šestim čulom koje pomaže da se iz jednolične mase izdvoji neupadljivi sumnjivac s pištoljem u skrivenoj futroli ili nožem u džepu.

Pastuhov je tad shvatio da ga je stvarno spopao stomak. I jurnuo je u bezbednu i bučnu unutrašnjost aerodroma, prepunu ljudi i kofera.

Pošto se smatrao dobrim pandurom, bilo ga je sramota. Međutim, strah je bio jači.

GLAVA 1.

Situaciju o jutrošnjem incidentu izložiće Anton Gorodecki – reče Geser ne podižući pogled s papira.

Ustao sam. Uhvatio sam Semjonov saosećajan pogled i počeo:

– Pre dva sata ispratio sam na let za Njujork gospodina Vornsa. Nakon što je naš kolega prošao čekiranje, svratio sam da kupim votku u fri-šopu...

– Ček, prošli ste s njim pasošku kontrolu, Gorodecki? – usvajao je podatke Geser ne podižući pogled.

– Pa da.

– Zašto?

– Da se uverim da je s njim sve u redu – kašljucnuo sam. – Dobro de, hteo sam da kupim nešto za sebe u fri-šopu...

– A šta to?

– Nekoliko flaša viskija.

– Kojeg... – podigao je oči sa stola Geser.

– Škotskog. Od nemešanog slada. *Glenlivet* od dvanaest godina i *glenmorandži* od osamnaest... ali taj je za poklon. Lično smatram da su oni što piju osamnaestogodišnji viski žešći foliranti...

Sergej Lukjanjenko

– Koji đavo! – dreknu Geser. – Kakve su to sad... nevažne i sebične akcije...
– Izvinite, Borise Ignjatijeviču – rekoh – ali gospodin Vorns pije kao smuk. I ne preferira *belog konja*, već isključivo singl moltove. Opustošio mi je bar. A sutra će doći neki drugi gost i vi ćete mi naložiti da ga ugostim. A moja plata mi ne dopušta da pazirim u *Azbuci ukusa*.

– Dalje – ledenim glasom reče Geser.

– Dalje sam seo u aerodromskom kafetu da ispijem kriglu piva.

– Otkad ste vi to počeli da pijete pivo izjutra, Gorodecki?

– Evo ima tačno četiri dana. Od Vornsovog dolaska.

Semjon se glasno nasmeja. Geser se pridiže i namršteno osmotri sve koji su sedeli za stolom: deset Inih najmanje trećeg nivoa, odnosno, kako su govorili veterani, kategorije.

– Specifičnosti prijema gostiju razmotrićemo kasnije. Dakle, ispijali ste pive u kafetu. Šta je onda bilo?

– Onda je ušla žena s detetom. Desetogodišnji debeljuca nije prestajao da vrišti. Molio je majku da ne leti, vikao je da će se avion srušiti. Pa... razume se, proverio sam mu auru. Dečko je neinicirani Ini visokog nivoa, najmanje prvog-drugog. Sudeći po svemu, predskazivač. Čak je moguće i da je prorok.

Sala za sastanke lagano je zažamorila.

– Odakle tako smeli zaključci? – pitao je Geser.

– Boja. Intenzitet. Svetlucanje... – napregnuo sam se, odašiljući u prostor ono što sam video. Svi za stolom uprlji su oči u praznu tačku u vazduhu. Razume se, nikakvu realnu sliku nisam stvarao, ali svest uvek uslužno pronade, radi opšte predstave, neku tačku u vazduhu.

– Recimo da... – klimnu Geser. – Ali, ipak, prorok...

– Predskazivač je, po pravilu, lišen mogućnosti da vidi sopstvenu budućnost. A dečak se prestrašio svoje smrti. To je već argument u korist proroka... – tiho reče Olga.

Geser nerado klimnu.

– Onda sam proverio da li imamo pravo na intervenciju prvog ili drugog nivoa, da spasem avion. Takvo pravo, nažalost, nismo imali. Tada sam iskoristio pravo na peti nivo i skinuo s leta dečaka i njegovu majku.

– Pametno. – Biće da se Geser malo smirio. – Pametno. Da li je dečak pod nadzorom?

Slegnuo sam ramenima. Semjon je tiho kašljucnuo i promrmljao: